

Arrest

nr. 53 035 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U woonde samen met uw vrouw, uw zoon en diens gezin in Jerevan.

Op 18 juni 2008 vertrok uw zoon uit Armenië voor wat u dacht een werkreis te zijn, na zijn gezin naar een buitenverblijf op zomervakantie te hebben gebracht. Enkele dagen later kregen uw en uw vrouw voor het eerst telefoons van collega's van uw zoon, die vroegen waar uw zoon zich bevond. U antwoordde dat hij op reis was. In de daaropvolgende periode kreeg u frequent dergelijke telefoons. Na één of twee maanden begon met u ook te bedreigen via telefoon. U werd aangemaand om voor uw eigen bestwil te vertellen waar uw zoon verbleef. Hoewel u sinds juni 2008 geen teken van leven van uw zoon of zijn gezin meer gehoord had en u en uw vrouw zich zorgen maakten, ging u bijvoorbeeld niet naar de politie om zijn verdwijning te melden. Medio augustus 2008 belde uw zoon om te zeggen dat hij

Armenië ontvlucht was en dat hij in België asiel had aangevraagd. Omstreeks dezelfde tijd kreeg u bezoek van de militaire politie die u vroeg waar uw zoon was. U vertelde dat u dit niet wist.

In de nacht van 18 op 19 december 2008 kwam de militaire politie aan huis en vroeg u mee te komen naar de Commandatur. Daar werd u beledigd, geslagen en naar de verblijfplaats van uw zoon gevraagd. In de ochtend werd u vrijgelaten en gaf men u een convocatie mee gericht aan uw zoon. Toen u aan uw appartement aankwam, zag de buurvrouw dat u er beroerd uitzag. Zij nam u mee naar de polikliniek waar men vaststelde dat u een hartaanval had meegemaakt. U werd voor een week in het hospitaal opgenomen. Ook na dit incident bleven de dreigtelefoons doorgaan. In januari 2009 begon u uw vertrek uit Armenië te plannen.

Op 27 april 2009 vertrok u uit Armenië. Uw vrouw dook onder bij familie. Ze bleef nog achter om enkele financiële zaken af te handelen. U reisde vanuit Armenië per vliegtuig naar Praag naar Parijs. U reisde in het gezelschap van een passeur, aan wie u in Parijs uw paspoort afgaf. Vanuit Parijs reisde u met de trein naar Brussel, waar uw zoon u opwachtte. Op 27 april 2009 kwam u aan in België. U vroeg asiel aan op 4 mei 2009. Uw vrouw verliet Armenië in augustus 2009 en vroeg op 21 oktober 2009 asiel aan in België.

B. Motivering

U vreest vervolging door de Armeense autoriteiten, in casu de Armeense militaire politie, omwille van de problemen van uw zoon. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming omwille van het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Voor de uitvoerige motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de beslissing van uw zoon.

Bovendien zijn ook aangaande de door u en uw vrouw aangehaalde vervolgingsfeiten incoherenties aanwezig die jullie geloofwaardigheid ondermijnen.

Ten eerste, wat betreft de periode van het begin van de telefoons (één à twee maand na zijn vertrek uit Armenië), lijkt het ongeloofwaardig dat u geen enkele stap zou ondernomen hebben om te informeren naar uw zoon. In een context waarin u en uw vrouw ongerust waren dat uw zoon abnormaal lang niets van zich had laten weten en waarin collega's belden om te vragen waar uw zoon was (terwijl u meende dat zij wel zouden moeten weten dat hij op werkreis was vertrokken), lijkt het niet geloofwaardig dat u geen enkele poging zou hebben ondernomen om uw zoon te zoeken, door bijvoorbeeld de politie te contacteren (CGVS, p. 12).

Ten tweede, wat betreft de aard en inhoud van deze dreigtelefoons die jullie zouden hebben ontvangen, zijn zowel u als uw vrouw uiterst vaag en inconsequent in jullie verklaringen. Toen u gevraagd werd de telefonische bedreigingen te duiden, antwoordde u: "Via telefoon heb ik geen dreiging gehoord of gemerkt. (...) Mijn vrouw heeft ook opgenomen, misschien hebben ze tegen haar grof gesproken. Toen ik opnam was er nooit een grof gesprek." (CGVS, p. 13). Even later stelt u echter: "Tijdens sommige gesprekken waren ze grof" (CGVS, p. 14). Bovendien kan er opgemerkt worden dat, na een grondige studie van jullie verklaringen, een tegenstrijdigheid is vastgesteld tussen uw verklaring en deze van uw vrouw. Uw vrouw vertelde dat zij voor december 2008 nooit zelf de telefoon had opgenomen, en dus nooit persoonlijk bedreigingen had ontvangen (CGVS vrouw, p. 7). Dit lijkt echter in tegenspraak met uw hierboven geciteerde verklaringen dat uw vrouw ook de telefoon heeft opgenomen. Daarenboven verklaarde u dat u zowel telefoons kreeg van de zogezegde vrienden of collega's van uw zoon als telefoons van de militaire politie (CGVS, p. 13), terwijl uw vrouw stelt dat de telefoons enkel kwamen van mensen die zich voordeden als collega's van uw zoon (CGVS, p. 5).

Tenslotte is ook uw verhaal over uw reisroute weinig geloofwaardig. Zo zegt u dat u niet weet welk visum er in uw paspoort stond toen u met het vliegtuig van Armenië naar de Europese Unie reisde. Dit lijkt niet geloofwaardig, gezien het grote belang van dit reisdocument en het feit dat u bij controles op de luchthaven eventueel ondervraagd zou kunnen worden over de reden en de aard van uw verblijf in de Unie. Het feit dat een passeur dit visum regelde, verandert niets aan deze vaststelling. Vervolgens lijkt ook uw verklaring dat u uw paspoort in Parijs aan de passeur overhandigde niet waarschijnlijk. U riskeerde immers nog identiteitscontroles op de treinreis van Parijs naar Brussel. Het feit dat u uw enig geldig identiteitsbewijs zou afstaan terwijl u uw reis naar België nog niet ten einde was, lijkt dan ook niet geloofwaardig.

Uw militair boekje, uw huwelijksakte en uw getuigschrift van de school staven uw identiteit, uw huwelijk en uw opleiding, die in deze beslissing niet betwist worden. Het medisch verslag van het ziekenhuis van Massiv vermeldt dat u in december 2008 werd opgenomen omwille van hartproblemen, maar kan uw asielrelaas niet ondersteunen. Dit document vermeldt immers niet wat de aanleiding was van uw hartinfarct. Het doktersvoorschrift voor hartmedicijnen uit België bevestigt dat u hartproblemen hebt. U verwees herhaaldelijk naar geheugenproblemen, die het gevolg zouden zijn van uw medische toestand

als hartpatiënt, als verklaring voor de inconsistenties in uw relaas en uw onvermogen om gebeurtenissen te situeren in de tijd. Er kan echter opgemerkt worden dat u geen enkel medisch attest voorlegt dat deze beweerde geheugenproblemen expliciet kan staven.

Voor de volledigheid dient hier aan toegevoegd te worden dat het Commissariaat-generaal ook voor uw vrouw een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als zijn zoon.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 53 034 van 14 december 2010 aan verzoekers zoon de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2.1.1. Verzoeker vraagt in zijn eerste middel om de bestreden beslissing te vernietigen omdat ze in strijd is met artikel 4.5 van de Kwalificatierichtlijn. Hij stelt dat zijn geloofwaardigheid buiten kijf staat en dat de commissaris-generaal op zoek is gegaan naar details en eerder een verhoor dan een gehoor heeft georganiseerd.

2.1.2. Een richtlijn kan slechts rechtstreekse werking hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoeker de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

2.2.1. Verzoeker vraagt in zijn tweede middel om de bestreden beslissing te vernietigen omdat ze de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 van de vreemdelingenwet schendt. Hij stelt dat de bestreden beslissing zijn problemen als onwaarschijnlijk afdoet zonder zich over de kern van zijn vrees uit te spreken en bijgevolg in strijd is met de wettelijke opdracht van de commissaris-generaal.

2.2.2. Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat geen geloof werd gehecht aan de feiten die volgens zijn verklaringen aan de basis van zijn desertie lagen, meer bepaald kon verzoeker niet aannemelijk maken dat hij op 1 maart 2008 zou geweigerd hebben om op manifestanten te schieten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd op 27 januari 2009 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad heeft in zijn arrest van 2 april 2009 de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd. Het beroep tegen deze laatstgenoemde beslissing werd door de Raad van State verworpen op 28 april 2009. De motieven van deze beslissing kunnen bijgevolg niet langer betwist worden en de erin vastgestelde ongeloofwaardigheid met betrekking tot de feiten die de oorzaak van zijn beweerde desertie vormden staat vast. De bevoegdheid van de Raad is in casu beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen. Deze nieuwe elementen betreffen: een convocatie van de militaire politie d.d. 18 december 2008, een verklaring van een bevriend officier, een krantenartikel over de gebeurtenissen in Jerevan op 1 maart 2009 en een kopij van uw Armeens paspoort. Daarenboven legde hij een advies voor van het ‘Belgisch Comité voor de Hulp aan Vluchtelingen’ waarin zijn bezwaren tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal worden uiteengezet en waarin in essentie benadrukt wordt dat het Commissariaat-generaal eveneens rekening moet houden met verzoekers profiel aangezien hij een hooggeplaatst officier is die uit de gratie is gevallen en mogelijks als staatsgevaarlijk deserteur zal worden aanzien.

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat aangezien de oorzaak van verzoekers desertie niet geloofwaardig is er bezwaarlijk geloof kan gehecht worden aan zijn verklaring als zou hij gedeserteerd zijn uit het leger. Dit blijkt overigens ook uit verzoekers paspoort waarin een aantal stempels bevestigen dat hij op 18 juni 2008 volkomen legaal en probleemloos het land verlaten heeft terwijl hij al op 16 juni

2008 te kennen had gegeven het bevel naar Karabach te gaan, niet te zullen opvolgen, hij onder surveillance stond en de bedreigingen van de geheime dienst op dat ogenblik volgens zijn verklaringen al heel ernstig waren.

Wat betreft de nieuwe documenten die verzoeker neerlegde ter staving van zijn tweede asielaanvraag oordeelde de bestreden beslissing dat deze niet van aard zijn de negatieve appreciatie van zijn eerste asielaanvraag om te buigen om reden dat: "Zo legde u nog **kopijen uit uw Armeens paspoort** voor om aan te tonen dat u voor uw werk vaak naar de Russische Federatie reisde. Uit uw paspoort blijkt echter dat u na de gebeurtenissen op 1 maart 2008, toen u door uw weigering om het bevel op te volgen problemen kreeg, nog herhaaldelijk en ongehinderd Armenië bent uitgereisd. Zo vertoont uw paspoort een stempel die aantoont dat u op 4 april 2008 via de luchthaven Zvartnots (Jerevan) Armenië hebt verlaten. Het lijkt merkwaardig dat u het land toen zonder problemen zou hebben kunnen verlaten, gezien u volgens uw verklaringen al sinds begin maart 2008 onder surveillance stond van de Armeense staatsveiligheid SNB (CGVS 01/09/2008, p. 10). Bovendien verklaarde u dat u op 18 juni 2008 met het vliegtuig, gebruik makend van uw eigen paspoort, vanuit Armenië naar Moskou reisde. U maakte geen melding dat u bij uw vertrek problemen zou hebben ondervonden (CGVS 01/09/2008, p. 3), ondanks het feit dat u nog steeds onder surveillance stond en dat de bedreigingen door de SNB ondertussen veel ernstiger waren geworden. Indien u werkelijk ernstige problemen kende in Armenië lijkt het weinig waarschijnlijk dat u het land ongehinderd met het vliegtuig zou hebben kunnen verlaten. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat de controles op de luchthaven van Zvartnots rigoureus worden toegepast. Gelet op het feit dat u door de SNB in de gaten werd gehouden, gelet op het feit dat u op 16 juni 2008 te kennen had gegeven het bevel om naar Karabach te gaan niet te willen opvolgen (door uw ontslag aan te bieden) en gelet op het feit dat u nadien niet meer opdaagde op uw werk, lijkt het erg onwaarschijnlijk dat de SNB u op 18 juni 2008 ongehinderd uit Armenië zou hebben laten vertrekken. Ook de **aanbevelingsbrief**, die zou geschreven zijn door vice-kolonel Sayadan en die zou moeten bevestigen dat u wel degelijk Armenië bent ontvlucht omwille van de door u vermelde redenen, kan de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Deze brief, waarin enkel een zeer beknopte samenvatting staat van wat u in uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal hebt aangehaald, voegt immers geen objectieve elementen toe die een nieuw licht op uw problemen zouden kunnen werpen. Deze brief is bovendien op uw eenvoudig verzoek opgesteld door uw vriend en collega, wat betekent dat deze brief eigenlijk niet als een objectief element kan worden gezien, maar louter als een verklaring vanwege een niet onbevooroordeelde bron. Behoudens deze subjectieve getuigenis bevat dit schrijven geen objectieve informatie die uw relaas over de uw weigering om het bevel op te volgen om op demonstranten te schieten of uw verklaring dat u momenteel in Armenië nog wordt gezocht door de autoriteiten zou kunnen ondersteunen.

De **convocatie van de militaire politie** dd. 18 december 2008, die u via uw vader zou hebben ontvangen, stelt dat u bepaalde overtredingen begaan, zonder concreet te vermelden welke overtredingen (enkel een interne code). In ieder geval, in het licht van alle in de motivering opgesomde elementen, kan één document, waarvan de authenticiteit moeilijk te achterhalen is, uw geloofwaardigheid niet herstellen.

Het **krantenartikel over de gebeurtenissen rond 1 maart 2008** kan evenmin gezien worden als een bewijs van uw asielrelaas. Dit artikel vermeldt dat de Armeense minister van Defensie op 23 februari 2008 een bevel uitvaardigde waarbij met onmiddellijke ingang een kazerneregime werd ingesteld en waarbij beslist werd om de officieren te bewapenen. Dit artikel kan echter, zoals eerder reeds uitvoering werd beargumenteerd, geenszins uw bewering aannemelijk maken als zou u als hoge officier van de inlichtingendienst op 1 maart 2008 het bevel gekregen hebben om naar het centrum van Jerevan te gaan met het doel om het vuur te openen op de manifestanten. Om deze reden kunnen ook de rapporten over de tussenkomen van het leger tijdens de gebeurtenissen in februari en maart 2008 de geloofwaardigheid individuele asielrelaas niet herstellen (cf. Advies van het BCHV in bijlage).

Bovendien moet wat betreft de problemen die u ouders zouden gekend hebben naar aanleiding van uw vertrek uit Armenië opgemerkt worden dat u deze problemen helemaal niet hebt vermeld in het kader van uw eerste asielaanvraag. Noch tijdens het eerste gehoor op 1 september 2008, noch tijdens het tweede gehoor op 25 september 2008 maakte u gewag van het feit dat uw ouders herhaaldelijk telefonisch bedreigd zouden zijn of van het feit dat de militaire politie reeds bij uw vader op bezoek zou zijn geweest. Deze gebeurtenissen speelden zich nochtans af in de periode vóór u gehoord werd bij het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag. Bovendien had u enkele weken voordien nog contact gehad met uw ouders, die u toen hadden verteld over deze bedreigingen (CGVS 15/03/2010, p. 3). Toen u bij het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag op 15 maart 2010 werd gevraagd waarom u het uiterst belangwekkend gegeven dat uw ouders omwille van uw problemen bedreigd werden niet had gemeld, antwoordde u aanvankelijk dat men u hier niet naar had gevraagd (CGVS 15/03/2010, p. 3). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u tijdens uw eerste

asielaanvraag wél spontaan melding had gemaakt van het feit dat uw vrienden bezoek hadden gekregen van militairen, maar níet van het feit dat uw ouders ernstige bedreigingen hadden ontvangen, beweerde u dat u dit had verzwegen omdat de bedreigingen aan het adres van uw ouders “niet levensbedreigend waren” (CGVS 15/03/2010, p. 3). Deze uitleg lijkt echter niet geloofwaardig. De vaststelling dat u tijdens uw eerste asielaanvraag helemaal géén melding hebt gemaakt van het feit dat uw ouders herhaaldelijk ernstige bedreigingen ontvingen omwille van uw problemen, terwijl u dit gegeven tijdens uw tweede aanvraag wél opwerpt als element om aan te tonen dat u momenteel nog steeds gezocht wordt in Armenië, ondermijnt dan ook uw geloofwaardigheid in het algemeen, en de geloofwaardigheid van uw bewering als zou u momenteel in Armenië gezocht worden in het bijzonder. Tenslotte betwist het Commissariaat generaal uw kritiek als zouden de door u voorgelegde stukken in de weigeringsbeslissing als irrelevant terzijde zijn geschoven. Het Commissariaat-generaal erkende immers dat deze stukken uw identiteit, uw opleiding en uw militaire carrière attesteren. Zoals reeds eerder vermeld, wordt uw profiel als hooggeplaatste inlichtingenofficier bij het Armeense leger niet ontkend. Deze stukken kunnen echter in geen geval uw bewering staven als zou u op 1 maart 2008 het bevel gekregen hebben om naar Jerevan te gaan met het doel om op manifestanten van de oppositie te schieten.

Op basis van een grondige beoordeling van alle elementen in uw dossier besluit het Commissariaat-generaal om niet in te gaan op het advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen. Het geheel van bovenstaande vaststellingen, waaruit blijkt dat uw verklaringen op verschillende essentiële punten ongeloofwaardig zijn, bevestigt immers het oordeel van het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u uw relaas niet aannemelijk kunt maken.”

Verzoeker weerlegt de motieven met betrekking tot de neergelegde documenten op geen enkele wijze zodat deze onverminderd overeind blijven en de Raad ze tot de zijne neemt.

Het asielaanvraag moet slechts aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet getoetst worden als de commissaris-generaal overtuigd is van de echtheid van verzoekers verklaringen. De commissaris-generaal heeft in zijn beslissing geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop verzoeker zich beroept, aangezien zijn verklaringen op verschillende essentiële punten ongeloofwaardig zijn.

Op grond hiervan kon de commissaris-generaal geldig besluiten dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is niet in strijd met de wettelijke opdracht van de commissaris-generaal.

2.3.1. Verzoeker vraagt in het eerste onderdeel van zijn derde middel om de bestreden beslissing te vernietigen omdat ze de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 57/6 van de vreemdelingenwet schendt. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing voornamelijk de motieven van de weigering van verzoekers eerste asielaanvraag vergoelijkt in plaats van op objectieve wijze over verzoekers tweede asielaanvraag te oordelen.

2.3.2. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht is bereikt.

2.4.1. Verzoeker vraagt in het tweede onderdeel van zijn derde middel om de bestreden beslissing te vernietigen omdat ze de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidsplicht schendt. Verzoeker stelt dat uit het advies van het Belgisch Comité voor de Hulp aan Vluchtelingen blijkt dat de gebeurtenissen van maart 2008 het bewind in Armenië op zijn grondvesten hebben doen daveren en de overheid alle middelen heeft gebruikt om de orde en de rust te herstellen. Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal deze beweringen niet grondig nagekeken. Verder stelt verzoeker dat de commissaris-generaal zijn beweringen niet heeft onderbouwd met stukken over de plaatselijke toestand, adviezen van deskundigen of rapporten van mensenrechtenorganisaties.

2.4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal deze beslissing gebaseerd heeft op verzoekers verklaringen tijdens zijn tweede asielaanvraag en op de eerdere vaststellingen van de commissaris-generaal naar aanleiding van

verzoekers eerste asielaanvraag en dat hij rekening heeft gehouden met de brief van het Belgisch Comité voor de Hulp aan Vluchtelingen, met de bezwaren die verzoeker daarin formuleert en met de nieuwe stukken die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag neerlegde. De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker rust en dat de commissaris-generaal de taak heeft de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen te beoordelen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, onsamenhangende en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal zorgvuldig gehandeld heeft.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.5. Verzoeker weerlegt in zijn verzoekschrift evenmin op concrete wijze de vaststellingen in de bestreden beslissing. De Raad sluit zich aan bij de motivering van de bestreden beslissing en besluit dat verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, niet aannemelijk maakt dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan en er is geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Armenië een toestand heerst zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet."

2.3. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER